

Απόστολος Πιερρής

Γιατί γελάμε με τον Παλιάτσο κι όταν κλαίει

Ιδίως στις τερματικές κρίσεις δεν υπάρχουν περιθώρια είτε χρόνου είτε χειρισμών. Ο Καιρός βασιλεύει – είτε αρπάζεις την κατάλληλη στιγμή είτε βουλιάζεις. Και χρειάζεται καθάριος νους που να συλλαμβάνει με διαύγεια την πλήρη πραγματικότητα στην ουσιώδη μορφή της. Χρηζεί Αλήθειας και Γενναιότητας το μέγα πράγμα του σωτηρίου μιας χώρας και ενός λαού όταν έρχεται εκείνη η Ώρα της Απόφασης.

Κάθε αναβολή χειροτερεύει την κατάσταση, δυσκολεύει ακόμη περισσότερο τη σωστή επιλογή στον επόμενο παροξυσμό. Στην τερματική κρίση κάθε αναβολή σημαίνει αύξηση της πιθανότητας της χαοτικής έκρηξης.

Μια μικρή αναβολή ζήτησε ο άφρων για να τακτοποιήσει τουλάχιστον τις δουλειές του πριν «φύγει». Αλλά δεν του δόθηκε, γιατί και να του εδίδετο στο ίδιο χάλι θα τις άφηνε σίγουρα. Αφού ήταν άφρων – δηλαδή ανεπίδεκτος φρόνησης.

Η Νέα Κυβέρνηση εξελέγη ως Κυβέρνηση του Λαού. Και πριν ο μηνιαίος αλέκτωρ λαλήσει άπαξ τον πρόδωσε. Ποδοπατούμενη στην Ευρώπη έπεσε στην αγκαλιά του εντόπιου Καθεστώτος της στενής και συσσωματωμένης Ολιγαρχίας. Το χρειάζεται για να σταθεί στα πόδια της μετά το οικτρό φιάσκο του ντεμπούτου της. Αν ο Πρωθυπουργός εννοούσε όντως να γκρεμίσει τη στενή ολιγαρχία (όπως ακούγεται έτσι, όχι φανφάρες σαν το να ενισχύσει τους φοροεισπρακτικούς μηχανισμούς για τη σύλληψη φορολογητέας ύλης από «ανέντιμους πλουσίους»), τότε η ολιγαρχία θα τον έριχνε τώρα δα στην αδυναμία του. Προφανώς όμως τον εμπιστεύεται. Προφανώς ξέρει ότι πρόκειται για μια από τα ίδια: φορολόγηση και πάλι φορολόγηση που η κοινωνία αρνείται, αλλά βολεύει την ολιγαρχία γιατί κρατάει υπό έλεγχο και τη μεσαία και μεγάλη οικονομική τάξη που έτσι πειθαρχεί στην ενεργούμενη πολιτική εξουσία.

Δύο σεμνά λόγια πριν γελάσουμε.

Πρώτον, και ενώ εσύροντο οι γραμμές των παρατάξεων εκατέρωθεν του Ιονίου, από τη μια μεριά κυρίως οι Κυβερνήσεις της Ευρωζώνης, και από την άλλη η της Ελλάδας του Καθεστώτος, οι νοήμονες πρόσεχαν ποιος θα κλείσει τα μάτια πρώτος στις προκαταρκτικές αντιπαραθετικές τοποθετήσεις και αψιμαχίες. Και τις των νουνεχών προανήγγειλε νωρίς τη λήξη του παιχνιδιού: η Ελλάδα είχε υποχωρήσει εγκαταλείποντας εξαρχής εκτός μάχης το ισχυρότατο όπλο της: τη συζήτηση περί του δημόσιου χρέους. Κάθε ουσιαστική διαπραγμάτευση μεταξύ δανειστών και χρεωστών αναγκαστικά έχει εστιακό κέντρο το θέμα της βιωσιμότητας του χρέους. Ειδάλλως είναι εγγχείρημα ματαιότητας και βερμπαλισμού.

Και εγένετο ούτως. Η Κυβέρνηση παρεδόθη τελικά άνευ όρων, αφού είχε δεχθεί να πολεμήσει δεμένη πισθάγκωνα.

Δεύτερον, δεν ξεκινάς πόλεμο αν δεν έχεις σαφή στρατηγικό στόχο. Τώρα έχω αναλύσει γιατί η στρατηγική των ζωτικών συμφερόντων μιας χώρας ορίζεται από τον πολιτισμό, τον χώρο και τον λαό της και δεν εξαρτάται από πολιτικές επιλογές. Αλλά δεν θα επιμείνω σε αυτό αυτή την φορά. Αλλά θα πω ότι είτε η Κυβέρνηση έβλεπε ως προτιμώμενη κατάληξη της επιχείρησης την εγκατάλειψη του Ευρώ (που είναι και το σαφώς ορθό), είτε θεωρούσε ότι η προτεραιότητα ήταν η παραμονή στο Ευρώ αντί οιοδήποτε κόστους και παντός αντιτίμου, - είτε δεν είχε άποψη επ' αυτού και ήθελε χρόνο για να το σκεφθεί. **Η τρίτη εκδοχή είναι αδιανόητη, απαράδεκτη και διαγράφεται: απλά σημαίνει πραγματολογικά ότι το μόνο απαράβατο καθήκον της κυβέρνησης είναι η συντήρηση της στενής ολιγαρχίας που μαστίζει τον τόπο – τα δε άλλα πάντα συζητούνται. Που είναι βέβαια και η πραγματικότητα.**

Τώρα για τα δυο πρώτα ενδεχόμενα, η στρατηγική και η τακτική που ακολουθήθηκαν είναι παρανοϊκά ακατάλληλες και λανθασμένες. Η προφανής στρατηγική υπό οποιαδήποτε από τις δυο εκδοχές είναι η συνεννόηση με την ηγεμονική δύναμη του Ευρώ και της ηπειρωτικής Ευρώπης Γερμανία, στη μια περίπτωση για να μείνουμε με κάποια ελάχιστα περικρατούμενα κυριαρχίας και δημοκρατίας μιας ανεξάρτητης (αφήνω τους φληνάφους περί ισότιμης) χώρας-μέλους, στη δε άλλη για να φύγουμε, συντεταγμένα, φιλικά και αμοιβαία επωφελώς.

Η στρατηγική να κάνουμε οτιδήποτε από τα δυο σε αντιπαράθεση προς τη Γερμανία θα ήταν κολοσσιαία ηλιθιότητα, αν δεν ήταν καθαρή προδοσία: επί της ουσίας ελιγμοί για να μείνουμε πάση θυσία εντός του Ευρώ κατά τις επιταγές του εντόπιου Καθεστώτος της στενής ολιγαρχίας, δυσκολεύοντας τις διαδικασίες συναινετικής με τη Γερμανία και εποικοδομητικής εξόδου.

Και τώρα τα γέλια με την Κυβερνητική τακτική στις «διαπραγματεύσεις».

Παράσταση παλιάτσου. Τώρα διαδηλώνει αλήθειες. Μετά τις ειρωνεύεται. Εν συνεχεία απειλεί. Μετά μεγαλοστομεί περί Ευρωπαϊσμού και Νέας Ευρώπης. (Μόνο περί Ιεράς Συμμαχίας δεν ακούσαμε, αλλά φθάσαμε δίπλα: ειπώθηκε ότι η Ευρώπη είναι Ενιαία και Αδιαίρετη). Κι εντούτοις πάλι ύστερα εξαπολύει επιθέσεις κατά Γερμανίας και Γερμανών πολιτικών, και να και τα Κατοχικά Δάνεια. (Τα Γλυπτά του Μονάχου πώς και τα άφησες έξω δείλαιο; Άσε τα δεινά επί Όθωνος...). Και τέλος η ακροβατική κολοτούμπα τσίρκου για το grand finale. Ουρά υπό τα σκέλη, υποστολή σημαίας και τρεχάλα έξω προς αποφυγήν...

Και τελειωμό δεν έχει η Μασκαράτα. Υπογράφει ό,τι του λένε και μετά μιλάει για επίτηδες ρηματική δημιουργική ασάφεια ώστε να τους διευκολύνει, δεσμεύεται και δεν δεσμεύεται, υπερήφανα απορρίπτει τα υπόλοιπα διαθέσιμα και ευθύς τα εκλιπαρεί, δίνει διαλέξεις γενικές *urbi et orbe* και συζητά με την Τρόικα τεχνικά θέματα, επιδίδεται δε επί πάσι σε σημασιολογίες περί εννοιών και λεκτικών νοημάτων. Τρόικα ή Θεσμός, Μνημόνιο ή Συμφωνία, Παράταση Προγράμματος ή Δανειακής Σύμβασης (ως εάν τα Δάνεια δεν είχαν όρους, αλλά κάποιος μετά κατά λάθος τα συνέρραψε με συρραπτικό τα δυο χαρτιά και τούτος δεν τα χωρίζει, ενώ ο εξυπνάκιας μας κατάλαβε το κόλπο), αξιολόγηση ή αξιολόγηση (εδώ δεν υπάρχει ούτε λεκτική διαφορά: η διαφορά είναι σελίδας που άλλαξε στην Ευρώπη!).

Το πράγμα είναι γελοίο. Γελάει ο ντουνιάς με τα φαιδρά καμώματα των μαθητευόμενων μάγων που λένε θεωρία παιγνίων την παμπόνηρη τακτική της σουπιάς – λες και δεν ξέρεις ότι η πονήρω είναι εκεί που υπάρχει το μελάνι, που περισσεύει η θολούρα!

Για μας είναι ταπεινωτικό υπουργός και Κυβέρνηση να συμπεριφέρονται κατ' αυτόν τον τρόπο και να την βαφτίζουν αυτήν την ξεφτίλα «εθνικά υπερήφανη διαπραγμάτευση».

Προσέξτε άφρονες και άνοοι. Η φρονιμάδα του Λαού έχει κορεσθεί από τέτοιες μαλακότητες. Αλλά τούτο το crescendo ξέσκισε κάθε προηγούμενο μνημονεύόμενο παράδειγμα «επικοινωνιακής» πολιτικής (όπως πάλι λένε τώρα την προπαγάνδα).

Τα φαινόμενα ουδέποτε απατούν. «Φαίνουν» την πραγματικότητα, φανερώνουν το ον, απο-καλύπτουν το Είναι. Το Απόλυτο οργά εις πλήρη φανέρωση όλου του άπειρου βάθους του, χωρίς υπόλοιπο κρυφιότητας. Όλο το σκότος ανάβει, και γίνεται Φως.

Και τότε γιατί μερικές φορές εντούτοις τα φαινόμενα λέμε ότι μας απατούν;

Γιατί το αδύναμο υποκείμενο αρέσκεται να αποδίδει στα «αντικείμενα» τα λάθη κρίσης του. Η λαθεμένη κρίση του ανθρώπινου υποκειμένου, η φαντασιακή προβολή του τι νομίζει ένα ασθενικό υποκείμενο ότι «σημαίνουν», δηλαδή φανερώνουν, τα φαινόμενα, εκφράζεται ως ελάττωμα του φαίνεσθαι στο να αποκαλύπτει το είναι. Αυτή η φαντασιακή εκδοχή του φαίνεσθαι συμβαίνει όταν ο άνθρωπος εκπίπτει σε ένα Υποκείμενο που έχει εξ-ορισθεί από το απόλυτο Είναι στο σκότος του Μηδενός όπου και προσπαθεί να θεμελιώσει την ύπαρξή του αφ' εαυτού.

Η Βούληση λοιπόν μετράει εδώ ως ιδιοχαρακτήρας αυτού του Υποκειμένου. Και η τεχνολογία των Κανόνων αποτελεί βασικό

συστατικό της ταυτότητάς του. Η αυτοπειθαρχία μέγιστη τιμή του. Στις σχέσεις του με την πραγματικότητα της ύπαρξης, το Υποκείμενο βιώνει εαυτό «ερριμμένο» στον ολοσχερώς ξένο προς αυτό κόσμο, σε αλλοτριώση. Ο Κόσμος παύει να είναι «Κόσμος» και γίνεται δοχείο (δια)φθοράς, μέσα στο οποίο το Υποκείμενο, μεριμνά τα του χρόνου και αγωνιά τα θανατικά κατά την μη-αυθεντικότητά του. Για να σωθεί πρέπει να στήσει πεδίο γνησιότητάς του με τους Κανόνες του κι τη μέθοδό του. Η τεχνητότητα είναι η λύτρωσή του.

Το Υποκείμενο αυτό είναι η Ευρωπαϊκή Ψυχή.

Αντιπαραθέστε τώρα αντιστικτικά τον Έλληνα του Ελληνισμού. Ο Άνθρωπος που βρίσκεται ομαλά και πλήρως εντεταγμένος στην ολοκληρία της πραγματικότητας, μια μορφή και αυτός στην καλειδοσκοπική φαντασμαγορία του «Κόσμου» των φαινομένων, διακόσμηση πάνω στο ενιαίο κόσμημα της φυσικής φανέρωσης του Απόλυτου Είναι, αδιάσπαστο μέλος της κοσμικής τάξης. Μοίρα του το πεπρωμένο της τελειότητάς του, το κάλλος της ύπαρξής του. Γιατί Μοίρα εδώ είναι το παιχνίδι του αινιγματικά χαμογελαστού πανώριου Έφηβου, του τρομερού Άνακτα των Δελφών, του πολεμικού Οδηγού της ανέμελης, βιάζουσας ιερής αγέλης της αεί νεότητας.

Η Βούληση εδώ δεν μετράει, αλλά ο μέγας Νους. Τιμή είναι η αξίωση της αξίας. Πράξη η αυτόματη προβολή της γνώσης. Υπέρτατος Νόμος, το κάθε τι στη φυσική θέση του κατά τη λειτουργική αξία του.

Αυτός είναι ο φυσικός άνθρωπος. Άνθος του ο Κλασσικός.

Δύο τύποι, δύο αρχέτυπα ανθρώπου. Δυο πολιτισμοί, Ασύμβατοι ο ένας προς τον άλλο, σχεδόν αντιφατικοί. Οι άνθρωποι των δύο δεν

συνεννοούνται πραγματικά μεταξύ τους. Εννοούν ενάντια πράγματα με τις ίδιες έννοιες. Οι αξιολογικές ιεραρχίες διαφέρουν και συγκρούονται. Οι τρόποι σκέψης αποκλίνουν, τα κριτήρια αλήθειας αντιπαραβάλλονται, η βεβαιότητα ερείδεται σε αντίθετες βάσεις.

Ας το πω εδώ έτσι: το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο αλλοτριώνεται μέσα στον Κόσμο – ο Έλληνας Άνθρωπος αλλοτριώνεται έξω από τον Κόσμο των Φαινομένων. Η Βούληση του πρώτου αγωνίζεται να τον λυτρώσει από το βάρος της φθοράς της κοσμικής τάξης – Σώμα και Νους του δεύτερου τον δένουν στην Μοίρα της ύπαρξης γενόμενα νόημα του Είναι στα φαινόμενα.

Τάξη στο Ευρωπαϊκό σύστημα θα πει αυτοδέσμευση σε κανόνες. Τάξη στο Ελληνικό πεδίο σημαίνει αυτοδιάρθρωση κατ' αξίαν. Η Ευρωπαϊκή τάξη είναι επίτευγμα τεχνολογίας. Η Ελληνική άνθος της φύσης. Νόμος της Τεχνητότητας και Ιδέα της Φυσικότητας αποκρούουν αποφασιστικά το ένα το άλλο.

Μόλις έδωσα την μεταφυσική απόδειξη της ιστορικής αντίφασης μεταξύ Ευρώπης και Ελλάδας. Ελλάδα και Ευρώπη είναι αδύνατον να συνυπάρχουν σε μια ενότητα.

Ο καλύτερος ρόλος σου είναι εσύ ο ίδιος, ο αυθεντικός εαυτός σου. Για όλους τους άλλους ρόλους, άλλοι τους παίζουν καλύτερα. Όπως και ο ευκολότερος τρόπος να θυμάσαι τι έχεις πει είναι να λες πάντα την αλήθεια σου. Κάθε άλλη εξυπνάδα είναι τρομερή απώλεια ενέργειας σε τριβές.

Βέβαια ο εαυτός στις δυο περιπτώσεις που προανέφερα είναι αντιθετικής ταυτότητας και οι αντίστοιχες αλήθειες πολιτισμικά

καθορισμένες. Αλλά και οι δυο θέλουν τις καθαρές φόρμες, τα σαφή όρια, τις καθαρές λύσεις. Με τελειώς διαφορετικό τρόπο. Πράττε εαυτόν η έσχατη προστακτική του ενός. Γνώθι σαυτόν, του άλλου.

Τώρα φανταστείτε τον Κατεστημένο ΝεοΈλληνα. Τούτος είναι ουδέ Έλληνα, ουδέ Ευρωπαίος, αλλά μιγάζ τις Πίθηκος Ευρωπαϊσμού. Το αλλόκοτο αυτό τέρας δεν έχει επαφή με τον Ελληνισμό, ο οποίος έχει καταφύγει στη λαϊκή ψυχή και στον νου των σοφών που, έστω, ακούνε τα «προσιόντα». Αλλά δεν ταυτίζεται ο ουτιδανός ουδέ στο ελάχιστο και με το Μεφιστοφελικό πνεύμα της Εσπερίας. Δεν το κατανοεί καν.

Κι έτσι ο Πίθηκος έχει την τακτική της σουπιάς: θολώνει τα πάντα γύρω του. Παίρνει τους Ευρωπαϊκούς κανόνες και τους παρεξηγεί για παιχνίδι. Το Ελληνικό σέβας προς το άριστο, δεν το καταλαβαίνει καν. Είναι λοιπόν ένας κασουϊστής χωρίς όμως Δόγμα σωτηρίας. Συνεπώς ένας κυνικός οπαδός της ασάφειας και της αναξιοπιστίας. Και μάλιστα το παίρνει αυτό ως καπατσοσύνη. Πρόκειται όμως για μια πονηριά χωρίς σκοπό και χωρίς αποτέλεσμα. Δεν επιτυγχάνεται τίποτε διότι δεν υπάρχει κάτι που κρύβει θολώνοντάς το. Έχει μπερδέψει ο αχρείος την απομίμηση του ξένου με τον εκσυγχρονισμό του οικείου του.

Και για την πληρότητα της αναπαράστασης να σας δώσω σε αντίστιξη προς τους δικούς μας Καρνάβαλους του Πιθηκισμού, την Ευρωπαϊκή προβολή αφομοίωσης του Ελληνισμού. Μεγάλη κλασική παράδοση συνέχει στον χρόνο την Τευτονική ψυχή πνέουσα έρωτα σε αυτήν του κλασικού τέλους, του κάλλους της Μορφής. Η έμφαση βρίσκεται ιδίως στον Γερμανικό κλασικισμό των τελευταίων 250 χρόνων. Θέλω να τιμήσω εδώ άδολα και λατρευτικά

την υψηλή γενεά του Winckelmann που κατά διαδοχή κατέρχεται μέχρι των σπουδαίων Γερμανικών πνευμάτων του 20^{ου} αιώνα, των Buschor και Rodenwaldt, Heidegger και Otto. Η Χρυσή Σειρά δεν εκφράζει την Μοίρα της Ευρώπης, αλλά έκανε τα πάντα, απέναντι στα πάντα, ώστε η Γερμανική ψυχή να ταυτισθεί με το κλασσικό. Της πρέπει αιώνια φλόγα ευγνωμοσύνης. Αυτό που επέτυχε είναι ο μέγας Γερμανικός Ρομαντισμός.

Δεν θα μιλήσω περισσότερο επ' αυτού τώρα εδώ.

Τώρα προσέξτε.

Κοινό του Ευρωπαίου και του Έλληνα, κατά νόμοιο ομοιότητα, είναι το στεντόρειο κάλεσμα αυθεντικότητας.

Και είναι αυτό ακριβώς που λείπει από τον Καθεστωτικό ΝεοΈλληνα, ας τον ονομάσω τον «Επίσημο ΝεοΈλληνα». Ο οποίος ριζικά αλλοτριωμένος καθώς είναι την χειριστη αλλοτρίωση, τον πιθηκισμό του αντιθέτου του, ψαρεύει μονίμως (και αυτό τον προδίδει εύκολα) στα θολά νερά.

Πιθηκίζει τον Ευρωπαίο, ο οποίος δικαιολογημένα τον περιφρονεί. Κοκορεύεται τον Έλληνα, ο οποίος με ιερή αγανάκτηση τον βδελύσσεται, τον φτύνει. Ο Επίσημος ΝεοΈλληνας, στον χαρακτηριστικώτερο τύπο του, είναι ένα μίasma για τον Ελληνισμό, ένας Παλιάτσος της διεθνούς σκηνης για τον ξένο παράγοντα.

Όλη η γκάμα των συναισθημάτων περνάει από την πλούσια ψυχή του φτωχού Παλιάτσου. Αλλά πάντα υπάρχει κάποια ασυνέπεια, κάποια αναντιστοιχία κάπου. Το λάθος είναι η πηγή του γέλιου (Αριστοτέλης). Μια ρωγμή της αρμονίας είναι γελοία.

Ο Παλιάτσος αντιπροσωπεύει την ρηγματωμένη ύπαρξη, την λανθασμένη βίωση. Δεν το ξέρει και δεν το θέλει. Αλλά είναι. Και αυτό αρκεί για να γελάμε ό,τι και να κάνει, ό,τι και να αισθάνεται. Γελάμε

και με το δράμα του. Η ανισορροπία δεν επιδέχεται σοβαρότητα, ακόμη κιαν είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, μια ανισορροπία πάνω από τον γκρεμό.

Και ιδού γιατί γελάμε με τον Παλιάτσο της Κυβέρνησης του Καθεστώτος, ενώ τα έσχατα της τωρινής τύχης της χώρας υποτίθεται ότι διακυβεύονται.

Το ίδιο με την τερματική κρίση του Βυζαντίου.

Το Επίσημο Βυζάντιο πρόδωσε τον Ελληνισμό για να έχει βοήθεια από την Δύση.

Τα έδωσαν όλα οι μωροί και πήραν τα δέοντα. Ο Αυτοκράτωρ ο ίδιος και η θλιβερή κουστωδιά των επισήμων πήγαν όλοι επαιτώντας και τα προς το ζην από τους προστάτες τους. Κουβάλησαν και τους Μητροπολίτες των γυαλένιων πολυτελειών. Και επί πάσι τον γηραιό Πατριάρχη, σεβάσμιο μεν, βαλτό δε επί τούτου και αγαθό – ο οποίος δεν άντεξε την φρικτή πίεση και απεβίωσε κατά τις μιαρές και άσεμνες συνόδους αλλαξοπιστίας. **Κολοτούμπησαν τότε όπως και τώρα όλοι οι Επίσημοι της Ασημίας, όλοι πλην Ενός. Έκαναν και το βδέλυγμα της Βαβυλώνας, ενωτική λειτουργία στην Αγία Σοφία τις παραμονές της Άλωσης.**

Και ο Θεός έδειξε την αηδία του για το Επίσημο Βυζάντιο: ευλόγησε την συνέχιση της κραταιής Αυτοκρατορίας της καθ' ημάς Ανατολής με έδρα την Πόλη για πολλά άλλα χρόνια.

Η Ευρώπη δεν ήταν δεν είναι και δεν θα είναι ποτέ σε θέση να ακουμπήσει τον χώρο μας αποφασιστικά. Μόνο να διακωλύει την δυναμική του μπορεί κατά καιρούς εκμεταλλευόμενη τα εντόπια ενεργούμενά της.

Την Ένωση τότε και όλες τις επίσημες υπογραφές στα δογματικά μνημόνια ξέσχισε τότε *de facto* ο Λαός.

Το ίδιο τώρα. Ας υπογράφουν τα εξαπτέρυγα του καθεστώτος και οι Παλιάτσοι τους.

Ο Λαός ακυρώνει.

Τὸ δ'εὖ νικάτω

5 Μαρτίου 2015